

CS

CS

CS

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 23.8.2010
KOM(2010) 428 v konečném znění

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

**na základě článku 22 rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006
o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci**

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

na základě článku 22 rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci

1. ÚVOD

1.1. Souvislosti

Rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV uplatňuje zásadu vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci, jež byly vydány příslušným trestním soudem, aby se usnadnilo vymáhání těchto příkazů ke konfiskaci v jiném členském státě, než ve kterém byly vydány. Rámcové rozhodnutí se vztahuje na všechny trestné činy, v jejichž souvislosti mohou být příkazy ke konfiskaci vydány. U 32 kategorií trestných činů uvedených v rámcovém rozhodnutí bylo zrušeno ověřování oboustranné trestnosti.

1.2. Oznámení zaslaná členskými státy

Do konce února 2010 obdržela Komise oznámení o vnitrostátních právních předpisech provádějících ustanovení rámcového rozhodnutí z těchto 13 členských států: **AT, CZ, DE, DK, FI, IE, HU, LV, NL, PL, PT, RO a SI**. IE ke svému oznámení nepřipojilo prováděcí právní předpisy. HU a DE zaslaly pouze neoficiální oznámení.

Sedm členských států (**BE, CY, EL, ES, FR, IT a LT**) uvědomilo Komisi o procesu příprav příslušných právních předpisů na vnitrostátní úrovni. Žádný z těchto členských států však do konce února 2010 právní předpisy nepřijal ani nezaslal Komisi oznámení.

Většina členských států, které Komisi oznámení zaslaly, provedla rámcové rozhodnutí správně s výjimkou článku 8 o důvodech k odmítnutí. Většina členských států přidala další důvody k odmítnutí, které nestanovilo rámcové rozhodnutí. Tato skutečnost značně omezuje oblast působnosti rámcového rozhodnutí a není s ním v souladu. Několik členských států provedlo rámcové rozhodnutí pouze částečně.

Komise neobdržela žádné oznámení ani informace o provedení z těchto sedmi členských států: **BG, EE, LU, MT, SE, SK a UK**.

1.3. Způsob a kritéria hodnocení

Článek 22 rámcového rozhodnutí stanoví, že do 24. listopadu 2008 Komise vypracuje písemnou zprávu o opatřeních přijatých členskými státy pro dosažení souladu s tímto nástrojem. Komise měla zprávu vypracovat v této lhůtě tak, aby Rada mohla do 24. listopadu 2009 posoudit, do jaké míry členské státy přijaly nezbytná opatření k dosažení souladu s rámcovým rozhodnutím. Ke zpoždění přípravy této zprávy došlo kvůli malému počtu oznámení (pouze dvou), která Komise obdržela v původní lhůtě stanovené rámcovým rozhodnutím.

Rámcová rozhodnutí jsou svou povahou pro členské státy závazná, pokud jde o výsledek, kterého má být dosaženo, ale volba formy a způsobu provedení je záležitostí vnitrostátních orgánů. Ať vyberou jakoukoli formu, musí být dodrženy zásady jasnosti, právní jistoty

a účinnosti. Rámcová rozhodnutí nemají přímý účinek. Zásada konformního výkladu je však ve vztahu k rámcovým rozhodnutím přijatým podle hlavy VI Smlouvy o Evropské unii závazná¹.

2. HODNOCENÍ

Obecné aspekty provádění

Každý členský stát si zvolil jiný způsob provedení rámcového rozhodnutí do vnitrostátních právních předpisů.

AT provedlo rámcové rozhodnutí ve spolkovém zákoně o justiční spolupráci v trestních věcech s členskými státy EU. Tento zákon rovněž obsahuje provedení dalších rámcových rozhodnutí o spolupráci v trestních věcech. Provedení zahrnuje nejdůležitější prvky rámcového rozhodnutí, ale některé vypouští.

CZ provedla změny trestního řádu. Provedení je velmi důkladné a zahrnuje veškerá důležitá ustanovení rámcového rozhodnutí.

DE provedlo rámcové rozhodnutí prostřednictvím změny a doplnění spolkového zákona o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech. Jelikož neexistuje konsolidované znění pozměněných ustanovení, je někdy obtížné ohodnotit úplnost a správnost provedení. Zdá se, že některé hlavní zásady rámcového rozhodnutí (např. zásada přímého styku) nebyly správně provedeny.

DK – Dánský prováděcí právní předpis vstoupil v platnost dne 1. ledna 2005, tj. téměř dva roky před tím, než Rada přijala samotné rámcové rozhodnutí. Stanoví nejdůležitější prvky týkající se uznávání příkazů ke konfiskaci, ale jiné, méně důležité prvky vynechává.

FI – Finský prováděcí právní předpis je velice stručný. Jeho zvláštností je obecné ustanovení uvedené v oddíle 1, které stanoví, že ustanovení legislativní povahy uvedená v rámcovém rozhodnutí se považují za zákon, pokud prováděcí právní předpis nestanoví jinak. Takovéto ustanovení může vést k nedostatečné jasnosti a k právní nejistotě mezi odborníky, jelikož ti musí být dobře obeznámeni se samotným rámcovým rozhodnutím a používat ho přímo. Finský prováděcí právní předpis se zaměřuje pouze na malé množství záležitostí, např. na odvolání proti rozhodnutí o uznání příkazu ke konfiskaci. Co se týče většiny ostatních ustanovení, prováděcí právní předpis odkazuje na obecné ustanovení. Proto je poněkud obtížné posoudit míru provedení. Vezmeme-li v potaz obecné ustanovení, finské provedení lze považovat za formálně uspokojivé. Nicméně v zájmu jasnosti tato zpráva uvádí tam, kde prováděcí právní předpis neobsahuje zvláštní ustanovení týkající se určitých prvků, že FI tyto prvky neprovedlo.

IE k oznámení nepřipojilo prováděcí právní předpis. Provedení proběhlo v roce 2008 zákonem o vzájemné pomoci v trestním soudnictví. Většina částí znění prováděcího právního předpisu neodpovídá rámcovému rozhodnutí a vynechává řadu důležitých ustanovení a základních zásad vzájemného uznávání. Nezahrnuje například zásadu přímého styku a zásadu uznání bez dalších formalit, zrušení ověřování oboustranné trestnosti pro 32 trestných činů,

---

¹ Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 16. června 2005, věc C-105/03, *Pupino*, Úř. věst. L 292, 15.11.2006, s. 2.

důvody k odmítnutí, důvody k odkladu nebo právo použít opravné prostředky. Zahrnuje však jiné záležitosti, které nejsou stanoveny rámcovým rozhodnutím, jako např. úroky z neuhrazených částek, postupy obchodování s majetkem nebo nemožnost odnětí svobody za prodlevu v placení.

HU provedlo rámcové rozhodnutí zákonem o spolupráci v trestních věcech s členskými státy Evropské unie. Provedení je uspokojivé.

LV provedlo změny lotyšského trestního práva. Lotyšské provedení je pouze částečné, protože vypouští některé prvky rámcového rozhodnutí.

NL provedlo rámcové rozhodnutí prostřednictvím změn zákona o vzájemném uznávání a výkonu trestních sankcí. Provedení obsahuje všechny důležité prvky rámcového rozhodnutí, a je tudíž uspokojivé.

PL provedlo změnu trestního řádu tak, že do něj vložilo kapitolu o vzájemném uznávání příkazů ke konfiskaci. Provedení obsahuje nejdůležitější prvky.

PT přijalo zvláštní právní předpis, který provádí pouze toto rámcové rozhodnutí, a nesloučilo ho s jinými rámcovými rozhodnutími o vzájemném uznávání. Právní předpis je velmi důkladný, sleduje strukturu rámcového rozhodnutí a provádí všechny jeho důležité prvky. Provedení je tudíž velmi uspokojivé.

RO pozměnilo zákon o mezinárodní justiční spolupráci v trestních věcech. Rumunské provedení je velmi důkladné, obsahuje všechna důležitá ustanovení rámcového rozhodnutí, a tudíž je uspokojivé.

SI provedlo rámcové rozhodnutí do zákona o spolupráci v trestních věcech s členskými státy EU. Tento právní předpis provádí všechny nástroje vzájemného uznávání. Obecný oddíl obsahuje obecné zásady, např. zásadu vzájemného uznávání, následují jednotlivé kapitoly zabývající se vzájemným uznáváním různých forem rozhodnutí. Oddíl o vzájemném uznávání příkazů ke konfiskaci provádí všechna důležitá ustanovení rámcového rozhodnutí, a je tudíž v pořádku.

Článek 1 – Účel

Ustanovení čl. 1 odst. 1 stanoví celkový účel rámcového rozhodnutí. Tato ustanovení nemusí být provedena, pokud je kontext prováděcího právního předpisu dostatečně jasný v tom, co je účelem tohoto právního předpisu.

AT, FI, NL, CZ a PT zahrnuly obecný účel do svých vnitrostátních prováděcích právních předpisů. Jiné členské státy (IE, LV, PL, RO, SI, DE, DK a HU) tento odstavec nezahrnuly.

Podle ustanovení čl. 1 odst. 2 rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy a veškeré povinnosti vyplývající z postavení soudních orgánů v této souvislosti zůstávají nedotčeny.

Toto ustanovení odráží obecnou povinnost všech členských států a jako takové může být jeho provedení nadbytečné. Je zcela přípustné, aby členské státy stanovily tuto povinnost ve svých prováděcích právních předpisech.

Podle většiny členských států tento článek nevyžaduje provedení. Některé členské státy (AT, FI) provedly tuto povinnost jakožto jeden z dalších důvodů k odmítnutí.

Článek 2 – Definice

Článek 2 vymezuje pojmy jako „vydávající stát“ a „vykonávající stát“, „příkaz ke konfiskaci“, „majetek“, „výnosy“, „nástroje“ a „kulturní statky“. Při provádění rámcových rozhodnutí je ponechán jistý prostor pro uvážení, zda je nutné provést všechny definice do vnitrostátních právních předpisů. Členské státy však musí zajistit, že jejich vnitrostátní provedení neohrozí cíle rámcového rozhodnutí. Uplné vynechání některých definic může vést k nejistotě, např. definice příkazu ke konfiskaci musí být provedena, aby se zajistilo, že cizí rozhodnutí může být uznáno bez ohledu na název nástroje ve vydávajícím členském státě, jelikož příslušná terminologie se v jednotlivých členských státech značně liší.

AT uvedlo, že definice provedlo, ale nepřipojilo příslušné části právního předpisu. Příslušný oddíl rakouského právního předpisu obsahuje pouze částečnou definici příkazu ke konfiskaci, protože nezmiňuje, že se jedná o pravomocné rozhodnutí soudu. PL uvedlo, že definice provedlo, ale referenční právní předpis (který k oznámení nebyl připojen) žádné definice neobsahuje.

AT, NL, PT a RO všechny tyto pojmy zahrnuly. Některé členské státy (IE, SI, DK, CZ a HU) provedly pouze některé definice, např. definici „příkazu ke konfiskaci“. Jiné členské státy (LV, FI, DE a PL) neprovedly do vnitrostátních právních předpisů žádné definice, což může vést k nejistotě, pokud jde o oblast působnosti tohoto legislativního nástroje.

Článek 3 – Určení příslušných orgánů

Tento článek členské státy zavazuje, aby uvědomily generální sekretariát Rady a Komisi o tom, které vnitrostátní orgány jsou příslušné pro účely rámcového rozhodnutí. Každý členský stát může, je-li to nezbytné s ohledem na jeho vnitřní organizační uspořádání, určit jeden nebo více ústředních orgánů, které jsou pověřeny správním doručováním a přebíráním rozhodnutí a poskytováním pomoci příslušným orgánům.

V některých členských státech jsou orgány příslušnými pro vydávání nebo výkon rozhodnutí vnitrostátní soudy (AT, CZ, IE, HU, LV, PL, PT, SI a RO) nebo místně příslušná státní zastupitelství. V jiných členských státech je jako vydávající nebo vykonávající orgán určen ústřední orgán. Je tomu tak v případě FI (Ústředí trestního rejstříku), DK (ministr spravedlnosti) a NL (státní zástupce v Leeuwardenu).

Pro účely předávání dokumentů je ústřední orgán určen v CZ, IE, LV, PL a SI (ministerstvo spravedlnosti). RO určilo jako ústřední orgán ministerstvo spravedlnosti, aby zajistilo pomoc a doručování dokumentů v případech, kdy přímý styk není možný. Lotyšské prováděcí právní předpisy určují jako příslušné orgány soudy, ale přiznávají významnou roli rovněž ministerstvu spravedlnosti, které určí, zda existuje důvod k odmítnutí, dříve než se rozhodne zaslat soudu žádost o výkon příkazu ke konfiskaci. IE rovněž přisuzuje ústřednímu orgánu významnou roli, jelikož ten rozhoduje, zda předá žádost o konfiskaci obdrženou z jiného členského státu nejvyššímu soudu, či nikoli. Takovéto ustanovení není v souladu se zásadou přímého styku mezi příslušnými orgány a čistě administrativní úlohou ústředních orgánů, stanovenou článkem 3.

Článek 4 – Předávání příkazů ke konfiskaci

Podle tohoto článku může být dané rozhodnutí spolu s osvědčením předáno příslušným orgánům členského státu, ve kterém má fyzická nebo právnická osoba, proti níž byl příkaz ke konfiskaci týkající se peněžité částky vydán, majetek nebo příjmy. Pokud se příkaz ke konfiskaci týká specificky určených věcí tvořících součást majetku, může být příkaz předán příslušnému orgánu členského státu, ve kterém se majetek nachází. V tomto článku je zakotvena zásada přímého styku mezi příslušnými orgány. Nemá-li orgán pravomoc uznat příkaz ke konfiskaci, postoupí jej z moci úřední příslušnému orgánu.

CZ, HU, PL, PT, RO, SI a NL provedly všechny prvky článku 4 do svých prováděcích právních předpisů. AT, DK a LV provedly toto ustanovení pouze částečně. FI neprovedlo tento článek, jelikož provedlo obecné ustanovení, které stanoví, že ustanovení legislativní povahy uvedená v rámcovém rozhodnutí se dodržují jako zákon (viz obecné aspekty provádění). IE a DE tento článek neprovedly.

Zásadu **přímého styku** provedlo NL a DK, kde je ústřední orgán zároveň vydávajícím i vykonávajícím příslušným orgánem, který komunikuje přímo s příslušným orgánem jiného státu. Tuto zásadu provedly také AT, CZ, PL, PT, RO a SI. AT a SI stanoví přímý kontakt mezi příslušnými orgány, ale než předá vydávající soud žádost jinému členskému státu, musí poskytnout státnímu zastupitelství příležitost vyjádřit své stanovisko a dotčeným osobám možnost vznést připomínky.

LV neprovedlo zásadu přímého styku, protože ministerstvo spravedlnosti je orgánem, který nejen předává a přebírá příkazy ke konfiskaci, ale také rozhoduje o tom, zda se příkazy ke konfiskaci zašlou příslušným orgánům a zda existuje důvod k odmítnutí. IE neprovedlo zásadu přímého styku, protože příslušný soud zasílá příkaz ke konfiskaci nejvyššímu státnímu zástupci, který rozhoduje, zda se příkaz ke konfiskaci zašle ústřednímu orgánu k předání jinému členskému státu. DE tuto zásadu do svých vnitrostátních právních předpisů nezačlenilo.

Článek 5 – Předání příkazu ke konfiskaci jednomu nebo více vykonávajícím státům

Příkaz ke konfiskaci lze zpravidla předat vždy pouze jednomu vykonávajícímu státu. Ustanovení čl. 5 odst. 2 a 3 stanoví výjimky z tohoto pravidla v případech, kdy se různé věci tvořící součást majetku nacházejí v různých vykonávajících státech, kdy konfiskace zahrnuje soudní řízení ve více než jednom vykonávajícím státě nebo kdy se specificky určená věc tvořící součást majetku nachází v jednom ze dvou nebo více uvedených vykonávajících států. Pokud jde o příkaz ke konfiskaci týkající se peněžité částky, lze ho předat více vykonávajícím státům, pokud majetek nebyl zajištěn nebo pokud hodnota majetku nebude patrně stačit na pokrytí celé částky.

AT, CZ, HU, NL, PL, PT, SI a RO provedly tento článek v plném rozsahu.

LV a DE provedly tento článek částečně. DK uvedlo, že toto ustanovení nevyžaduje provedení. FI a IE tento článek neprovedly.

Článek 6 – Trestné činy

Tento článek zahrnuje seznam trestných činů, které jsou podkladem pro uznání a vymáhání rozhodnutí bez ověření oboustranné trestnosti, pokud za ně lze ve vydávajícím členském státě uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně tří let. Ostatní trestné činy mohou podléhat ověření vykonávajícím členským státem. Seznam zahrnuje 32 trestných činů, jež

jsou uvedeny i v jiných rámcových rozhodnutích. Právní vymezení trestných činů připadá výhradně vydávajícímu členskému státu.

CZ, DK, LV, PT, RO a SI provedly toto ustanovení plně v souladu s rámcovým rozhodnutím. Tyto členské státy zahrnuly seznam trestných činů přímo do prováděcích právních předpisů. AT, HU, NL, DE a PL uvedly, že seznam trestných činů provedly, ale nepřipojily k oznámení příslušné právní předpisy. Proto není možné hodnotit provedení těmito zeměmi. FI toto ustanovení neprovedlo, ale stanovilo obecné ustanovení o „přímé použitelnosti“ rámcového rozhodnutí (viz obecná připomínka). IE toto ustanovení neprovedlo a podle současných právních předpisů neuznává žádný příkaz ke konfiskaci za trestný čin, který není trestným činem v IE. To není v souladu s článkem 6 rámcového rozhodnutí.

Článek 7 – Uznání a výkon

Podle článku 7 se příkaz ke konfiskaci uzná bez dalších formalit a neproměně se přijmou veškerá opatření nezbytná pro jeho výkon. Prováděcí právní předpisy, které stanoví povinnost příslušného orgánu svolat pokaždé slyšení, nejsou plně v souladu s článkem 7, jelikož slyšení obvykle představuje významnou formalitu.

CZ, PL, RO a SI provedly toto ustanovení, ale stanovily povinnost svolat veřejné slyšení ve všech případech. Vezmeme-li v úvahu obecnou povahu formality tohoto typu ve vykonávajícím státě, není takovéto slyšení plně v souladu s rámcovým rozhodnutím.

FI v rámci provedení stanoví možnost svolat veřejné slyšení, pokud je pravděpodobné, že by mohly být vzneseny některé důvody k odmítnutí. Takovéto ustanovení se zdá být v souladu s rámcovým rozhodnutím, protože rozhodnutí svolat slyšení se má přijímat případ od případu, pokud vykonávající orgán usoudí, že lze vznést důvod k odmítnutí, a že je proto třeba strany vyslyšet.

LV provedlo toto ustanovení tak, že pro uznávání příkazu ke konfiskaci zavedlo písemné řízení.

AT dává dotčené osobě možnost vznést připomínky k podmínkám výkonu, pokud tato osoba může být předvolána na rakouském území.

DK, HU, NL a PT toto ustanovení provedly, aniž by uvedly jakýkoli zvláštní postup vedoucí k uznání (tj. zda je svolání veřejného slyšení možné, povinné, nebo se neprovádí).

DE požaduje, aby příslušný orgán (místně příslušné státní zastupitelství) poskytl odsouzenému, stejně tak jako kterékoli jiné dotčené osobě, příležitost vznést námitky. Právní předpis rovněž stanoví zásah soudu na základě žádosti příslušného orgánu, který proto nemůže sám přijmout veškerá opatření nutná k výkonu příkazu ke konfiskaci, jak ukládá článek 7.

IE provedlo toto ustanovení částečně, ale prováděcí právní předpis nestanoví, že uznání a výkon příkazu ke konfiskaci musí proběhnout bez dalších formalit.

Členské státy obecně neuvedly lhůtu pro výkon.

Následující členské státy učinily prohlášení podle čl. 7 odst. 5 rámcového rozhodnutí: AT, LU, PL a SI neuznávají a nevykonávají příkaz ke konfiskaci, pokud byla konfiskace nařízena na základě rozšířených konfiskačních pravomocí podle právních předpisů vydávajícího státu

(čl. 2 písm. d) bod iv)). PL zahrnuje toto omezení přímo do znění prováděcího právního předpisu.

Článek 8 – Důvody k odmítnutí uznání nebo výkonu

Článek 8 stanoví řadu důvodů, které mohou být základem k odmítnutí uznání nebo výkonu příkazu ke konfiskaci. Všechny důvody uvedené v tomto článku jsou pro členské státy nepovinné. Členské státy si mohou zvolit, zda je provedou, či nikoli, a rovněž mohou jejich použití podříditi přísnějším podmínkám, než jsou podmínky stanovené v tomto ustanovení². Pokud státy důvody k odmítnutí provedou, měly by je ve vnitrostátních právních předpisech uvádět jako volitelné pro příslušný orgán („Příslušný orgán vykonávajícího členského státu *může* odmítnout...“). Jelikož se odchylují od obecné zásady vzájemného uznávání, je seznam důvodů vyčerpávající, členské státy tedy nemohou do svých prováděcích právních předpisů zahrnout žádné další důvody k odmítnutí.

Členské státy provedly tyto důvody k odmítnutí:

- osvědčení není předloženo, není úplné nebo zjevně neodpovídá rozhodnutí (provedeno jako volitelné v: DE, PL, PT a RO; provedeno jako povinné v: AT, CZ, DK, LV a NL; provedeno jako částečně povinné a částečně volitelné v HU),
- překážka věci pravomocně rozhodnuté (provedeno jako volitelné v: PL, PT a RO; provedeno jako povinné v: AT, CZ, DE, HU, LV, NL a SI; provedeno jako částečně povinné a částečně volitelné v DK),
- zásada oboustranné trestnosti (provedeno jako volitelné v: PL a DK; provedeno jako povinné v: AT, CZ, DE, HU, NL, RO, LV a SI),
- imunita (provedeno jako volitelné v: PT a RO; provedeno jako povinné v: AT, CZ, DK, HU, LV, NL a SI),
- práva některé zúčastněné osoby v dané věci (provedeno jako volitelné v: PL, PT a RO; provedeno jako povinné v: AT, CZ, DK, NL a SI; neprovedeno v HU a LV),
- řízení vedené v nepřítomnosti obžalovaného bez zastoupení právním poradcem (provedeno jako volitelné v: PL, PT a RO; provedeno jako povinné v: AT, CZ, DE, DK, HU, LV, NL a SI),
- zásada teritoriality (provedeno jako volitelné v: CZ, HU, NL, PL, PT a RO; provedeno jako povinné v: AT a SI; provedeno jako částečně povinné a částečně volitelné v DE a DK, neprovedeno v LV),
- konfiskace na základě rozšířených konfiskačních pravomocí (provedeno jako volitelné v: DK a NL; provedeno jako povinné v: AT, CZ a PL, neprovedeno v HU, RO, SI a LV),
- výkon je promlčen (provedeno jako volitelné v: DE, DK, PL, PT a RO; provedeno jako povinné v: AT, LV, NL a SI),

---

² Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 6. října 2009, věc C-123/08, *Wolzenburg*, [Úř. věst. C 116, 9.5.2008, s. 18.](#)

- FI neprovedlo žádné důvody k odmítnutí stanovené rámcovým rozhodnutím, ale stanovilo, že ustanovení legislativní povahy uvedené v rámcovém rozhodnutí se dodržují jako zákon.
- IE neprovedlo žádné důvody k odmítnutí stanovené rámcovým rozhodnutím.

Další důvody stanovené členskými státy:

- **AT** doplnilo tyto povinné důvody k odmítnutí: osobě byla udělena amnestie nebo milost; rozhodnutí bylo přijato v rozporu se základními právy podle článku 6 Smlouvy o Evropské unii; právní vymezení trestného činu je jasně chybné; dotčená osoba potvrdí, že příkaz ke konfiskaci byl již vykonán.
- **CZ** zahrnuje několik dalších povinných důvodů: majetek nepodléhá konfiskaci podle jiných právních předpisů; majetek již byl konfiskován, ztratil se nebo jej nelze nalézt; rozsudek byl již vykonán v jiném státě; osobě byla udělena amnestie nebo milost; výkon by porušil základní ústavní zásady České republiky.
- **DE** doplnilo dva volitelné důvody k odmítnutí, jednak pokud je tentýž majetek předmětem německého příkazu ke konfiskaci nebo příkazu k zabavení a dále pokud je tentýž majetek předmětem příkazu ke konfiskaci nebo příkazu k zabavení třetího členského státu, v obou případech pod podmínkou, že je ve veřejném zájmu, aby druhé opatření mělo přednost (v rámcovém rozhodnutí je uvedena pouze první situace: článek 10 stanoví, že příslušný orgán může v takovýchto případech odložit – ale ne odmítnout – výkon příkazu ke konfiskaci).
- **DK** zahrnuje tyto povinné důvody: dotčené osobě byl čin v DK odpuštěn; důvod domnívat se, že příkaz ke konfiskaci byl vydán za účelem stíhat nebo potrestat určitou osobu kvůli jejímu pohlaví, rase, náboženství, etnickému původu, státní příslušnosti, jazyku, politickému názoru nebo sexuální orientaci.
- **FI** doplnilo jeden povinný důvod: existuje-li oprávněný důvod domnívat se, že při řízení byla porušena záruka spravedlivého procesu a výkon by byl neoprávněný.
- **HU** zmínilo tyto další povinné důvody: trestný čin, na kterém je založeno rozhodnutí, spadá do maďarské pravomoci (články 3 a 4 trestního zákoníku); na trestný čin se podle maďarských právních předpisů vztahuje amnestie.
- **LV** doplnilo jako povinné důvody tyto čtyři situace: není možné vykonat příkaz v LV; osoba nedosáhla minimálního věku trestní odpovědnosti; existují důvody domnívat se, že trest byl uložen z důvodu rasy, náboženského přesvědčení, etnické příslušnosti, pohlaví nebo politických názorů; skutečnost, že rozhodnutí by porušilo obecné zásady právního systému LV.
- **PL** stanovilo tyto další volitelné důvody: pachatel nepodléhá polské jurisdikci; trestný čin je odpuštěn v rámci amnestie.
- **RO** zahrnuje jeden další volitelný důvod: výkon příkazu ke konfiskaci by porušil ústavní zásady.
- **SI** doplnilo tyto povinné důvody: předměty představují část kulturního dědictví SI; daná osoba podléhá amnestii nebo milosti; konfiskace je nařízena prostřednictvím rozhodnutí,

kteřé podle slovinských právních předpisů nelze nařídít v trestním řízení; existují objektivní důvody domnívat se, že rozhodnutí bylo vydáno za účelem potrestat osobu z důvodu její rasy, pohlaví, politických nebo náboženských názorů.

- **PT a IE** jsou jedině členské státy, které neuvedly žádné další důvody k odmítnutí.

Vysoký počet dalších důvodů k odmítnutí stanovými členskými státy jasně ukazuje, že provedení článku 8 je vysoce neuspokojivé. Členské státy musí dosáhnout souladu s rámcovým rozhodnutím tím, že uvedou pouze ty důvody k odmítnutí, které stanoví rámcové rozhodnutí. Veškeré další důvody významně omezují praktickou působnost zásady vzájemného uznávání, a proto nejsou v souladu s účelem, duchem a literou rámcového rozhodnutí.

Článek 9 – Právní prostředky ve vykonávajícím státě proti uznání a výkonu

Tento článek stanoví povinnost vykonávajícího státu zajistit, aby zúčastněné osoby měly účinné právní prostředky proti rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci. Podmínky podání právního prostředku nesmějí být méně výhodné než ty, které se uplatňují u obdobných opatření vnitrostátní povahy. Ustanovení čl. 9 odst. 2 omezují možnost přezkoumat rozhodnutí ve vykonávajícím státě, protože věcné důvody pro vydání příkazu ke konfiskaci lze napadnout pouze ve vydávajícím státě.

Většina členských států (AT, CZ, DK, FI, HU, LV, NL, PL, PT a SI) správně provedla první část tohoto článku. Některé státy (AT, DK, LV, NL a PL) však do svých právních předpisů nezahrnuly čl. 9 odst. 2. Pouze CZ, FI, HU, PT a SI provedly toto ustanovení plně v souladu s rámcovým rozhodnutím. RO provedlo právo na právní prostředek některé zúčastněné osoby jako „právo na náhradu“ a neprovedlo čl. 9 odst. 2. DE a IE článek 9 neprovedly.

Článek 10 – Odklad výkonu

Jako výjimky ze zásady okamžitého výkonu by se důvody k odkladu neměly rozšiřovat nad rámec případů stanovených v rámcovém rozhodnutí.

Většina členských států (AT, CZ, DE, DK, LV, NL, PL, PT, RO a SI) správně provedla všechny nebo některé důvody k odkladu a nezahrnula žádné další. FI a IE neprovedly žádné důvody k odkladu.

HU zahrnulo tyto další důvody k odkladu: osvědčení chybí; majetek představuje chráněnou část kulturního dědictví; osoba může prokázat, že příkaz již byl proveden. Takovéto provedení není plně v souladu s rámcovým rozhodnutím.

Článek 11 – Více příkazů ke konfiskaci

Tento článek stanoví kritéria, která příslušný orgán vykonávající příkaz ke konfiskaci řádně zváží při rozhodování o dvou nebo více příkazech ke konfiskaci obdržených současně.

AT, CZ, HU, LV, NL, PT, RO a SI tento článek provedly. DE, DK, FI, IE a PL tento článek neprovedly.

Článek 12 – Právo rozhodné pro výkon

Podle článku 12 se výkon příkazů ke konfiskaci řídí právem vykonávajícího státu. V případech, kdy již byla konfiskace v plném rozsahu nebo částečně vykonána, se tato částka odečte v plné výši od částky konfiskované ve vykonávajícím státě.

Podle čl. 12 odst. 3 se příkaz ke konfiskaci vydaný proti právnické osobě vykoná, i pokud vykonávající stát neuznává zásadu trestní odpovědnosti právnických osob.

Podle ustanovení čl. 12 odst. 4 nemohou být uložena žádná alternativní opatření k příkazu ke konfiskaci, pokud k tomu vydávající stát nedá souhlas.

AT a NL provedly tento článek v plném rozsahu, zatímco jiné členské státy (CZ, DE, DK, FI, HU, IE, LV, PL, PT, RO a SI) tak učinily jen částečně. Částečné provedení tohoto článku bylo důsledkem především neprovedení odstavce 3 týkajícího se právnických osob. Některé členské státy se v tomto ohledu odvolaly na vnitrostátní právní předpisy (AT, NL a PL), některé toto ustanovení neprovedly nebo nepřipojily příslušné právní předpisy (DK, IE, FI, PT, RO a SI). České vnitrostátní právní předpisy neuznávají trestní odpovědnost právnických osob, a tak nejsou plně v souladu s tímto článkem. Podle českých právních předpisů je však částečně možné uznat a vykonat příkazy ke konfiskaci proti právnické osobě. Česká republika oznámila, že v současné době připravuje nový právní předpis, který do českých právních předpisů zavede koncept správněprávní odpovědnosti právnických osob za určité jednání.

Článek 13 – Amnestie, milost, přezkum příkazů ke konfiskaci

Podle tohoto článku může amnestii nebo milost udělit vydávající stát i vykonávající stát, ale o žádostech o přezkum příkazu ke konfiskaci může rozhodnout pouze stát vydávající.

Členské státy si zvolily různé metody provedení tohoto článku. PT a RO se držely znění rámcového rozhodnutí. Některé členské státy se omezily pouze na situaci, kdy je milost nebo amnestie udělena podle jejich právních předpisů (DK, NL, HU a SI). LV uvedlo situaci, kdy jsou pro něj amnestie a milost, o kterých rozhodl vydávající členský stát, závazné. AT, CZ, DK, HU a SI provedly ustanovení týkající se amnestie a milosti jako povinný důvod k odmítnutí a PL jako volitelný důvod k odmítnutí. Pokud jde o přezkum, AT, CZ, NL a PT prohlásily, že toto ustanovení nevyžaduje provedení.

DE, FI a IE tento článek neprovedly.

Článek 14 – Důsledky předání příkazů ke konfiskaci

Tento článek stanoví, že předání příkazu ke konfiskaci neomezuje právo vydávajícího státu na to, aby příkaz ke konfiskaci vykonal sám. To však musí být v souladu s povinností nepřekročit částku stanovenou v příkazu ke konfiskaci.

AT, CZ, LV, NL, RO a SI provedly tento článek v plném rozsahu; HU, PL a PT tak učinily pouze částečně.

DK uvedlo, že toto ustanovení nevyžaduje provedení do jeho vnitrostátních právních předpisů. DE, FI a IE toto ustanovení neprovedly.

Článek 15 – Ukončení výkonu

Tento článek stanoví povinnost neprodleně uvědomit příslušný orgán vykonávajícího státu o každém rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku přestává být příkaz vykonatelný nebo je

z nějakého jiného důvodu z vykonávajícího státu stažen. Na základě těchto informací je vykonávající stát povinen výkon příkazu ke konfiskaci ukončit.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, SI a RO provedly toto ustanovení v plném rozsahu. DE, FI a IE tento článek neprovedly.

Článek 16 – Nakládání s konfiskovaným majetkem

Tento článek stanoví pravidla nakládání s penězi a jiným majetkem získaným výkonem příkazu ke konfiskaci. Tato pravidla se uplatní, pokud se vydávající stát se státem vykonávajícím nedohodnou jinak.

Tento článek provedly AT, CZ, DK, HU, NL, PL, PT, RO a SI a částečně DE.

LV stanovilo ministerstvu spravedlnosti možnost rozhodnout o žádosti vydávajícího státu o rozdělení peněz v souladu s rámcovým rozhodnutím. Lotyšské ministerstvo spravedlnosti však nemá povinnost tak učinit. FI a IE toto ustanovení neprovedly.

Článek 17 – Informace o výsledku výkonu

Podle tohoto článku příslušný orgán vykonávajícího státu bez odkladu uvědomí příslušný orgán vydávajícího státu o rozhodnutích týkajících se uznání nebo výkonu.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, RO a SI tento článek provedly.

DE, FI a IE toto ustanovení neprovedly.

Článek 18 – Náhrada

Toto ustanovení stanoví pravidla, podle kterých vydávající stát nahradí vykonávajícímu státu částku, kterou vykonávající stát vyplatil jako náhradu škody zúčastněným osobám za výkon příkazu ke konfiskaci. CZ, DK, PL, PT a RO toto ustanovení provedly. FI se ve svých vnitrostátních právních předpisech odvolává na příslušný článek rámcového rozhodnutí. AT, DE, IE, HU, LV, NL a SI toto ustanovení neprovedly.

Článek 19 – Jazyky

Článek 19 stanoví, že osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu. Každý členský stát však může kdykoli prohlásit, že bude přijímat překlad do jednoho nebo více dalších úředních jazyků.

Většina členských států požaduje překlad do svého vlastního úředního jazyka (AT, CZ, DK, IE, HU, LV, PL, PT a RO). Jiné členské státy přijímají navíc angličtinu (NL a SI). FI bude přijímat osvědčení ve finštině, švédštině nebo angličtině a v jiných jazycích, nebudou-li schválení osvědčení bránit žádné překážky.

Článek 20 – Náklady

Tento článek stanoví, že členské státy vůči sobě neuplatňují nároky na náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s použitím tohoto nástroje. AT, CZ, NL, PL, PT a SI tento článek provedly. DE, IE, HU, LV a RO tento článek neprovedly. FI ve svých vnitrostátních právních předpisech odkazuje na příslušný článek rámcového rozhodnutí. DK uvedlo, že toto ustanovení nevyžaduje provedení.

3. ZÁVĚRY

Míra provedení rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 8. října 2006 do vnitrostátních právních předpisů členských států Evropské unie rozhodně není uspokojivá. Pouze 13 členských států provedlo rámcové rozhodnutí a oznámilo to Komisi (alespoň neformálně) do konce února 2010, patnáct měsíců po uplynutí lhůty stanovené rámcovým rozhodnutím.

Vnitrostátní prováděcí ustanovení, jež oznámilo třináct členských států, jsou obecně uspokojivá a lze je považovat za ustanovení v souladu s rámcovým rozhodnutím, zvláště pokud jde o nejdůležitější záležitosti, jako je zrušení ověřování oboustranné trestnosti a uznávání rozhodnutí bez dalších formalit. Analýza důvodů k odmítnutí uznání bohužel prokázala, že téměř všechny členské státy zahrnuly do svých vnitrostátních právních předpisů několik dalších důvodů. Tento postup není v souladu s rámcovým rozhodnutím.

Komise vyzývá všechny členské státy, aby tuto zprávu zvážily a využily příležitosti poskytnout Komisi a sekretariátu Rady veškeré další příslušné informace tak, aby splnily své povinnosti podle článku 22 rámcového rozhodnutí. Komise dále vyzývá ty členské státy, které naznačily, že připravují příslušné právní předpisy, aby tato vnitrostátní opatření uzákonily a oznámily co nejdříve.

Částečné a neúplné provedení tohoto nástroje členskými státy značně omezuje plné a účinné uplatňování zásady vzájemného uznávání v Evropské unii. Omezuje se tak role soudních orgánů – jejich boje s finanční trestnou činností tím, že zbavují pachatele finančního prospěchu z této činnosti. Komise naléhavě žádá všechny členské státy, které tak ještě neučinily, aby přijaly okamžitá opatření za účelem co nejúplnějšího provedení tohoto rámcového rozhodnutí. Dále vyzývá ty státy, které ho provedly nesprávně, např. tím, že zahrnuly další důvody k odmítnutí, aby přezkoumaly své vnitrostátní prováděcí právní předpisy a sladily je s ustanoveními rámcového rozhodnutí. Na základě reakcí na tuto zprávu Komise zváží, zda je nutné toto rámcové rozhodnutí revidovat podle pravidel Lisabonské smlouvy.